

DE STER VAN NEDERLAND

OPGERICHT

IN 1896

HALFMAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
van de Heiligen der Laatste Dagen

15 FEBRUARI 1934

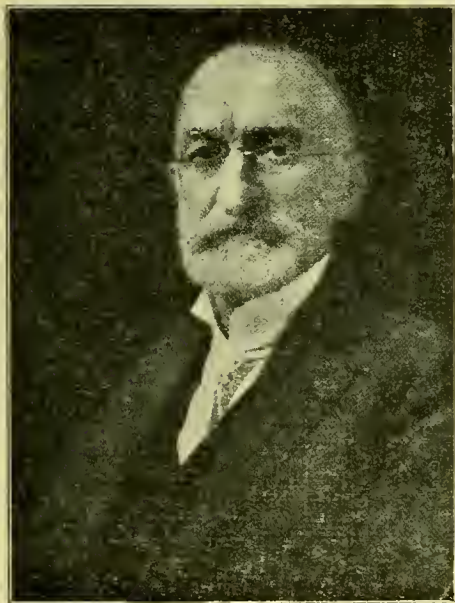
No. 4

39e JAARGANG

De wijsheid is vaak dichterbij, wanneer wij ons verlagen dan wanneer wij ons verheffen. Wordsworth.

HET BLIJVEND GELOOF VAN „MORMONISME”

Toespraak, gehouden door President Heber J. Grant bij de inwijding van het Kerkgebouw te Washington D.C. op 5 November '33.

Wij zijn er zonder den minsten twijfel van overtuigd, dat het eenige voornaamste dat de wereld vandaag, in dezen tijd van moeite en vernedering behoeft, geloof is in God, in Jezus Christus, den Zoon van den levenden God, geloof, dat Hij waarlijk de Verlosser is; dat Hij met een bepaalde zending in de wereld kwam, om aan het kruis voor de zonden der wereld te sterven en ons de gelegenheid tot verlossing te geven.

Ik breng in herinnering een boek „De Jonge Man en de Wereld”, geschreven door wijlen Senator Albert J. Beveridge van

Indiana. Er is een hoofdstuk, hetwelk een diepen indruk op mij heeft gemaakt. Het is getiteld: „De Jonge Man en de Preekstoel”. In dit hoofdstuk zegt hij, dat een zeker persoon met schitterende gelegenheden om antwoord te krijgen op zijn vragen, gedurende een geheele zomervacantie iederen dominee, met wien hij in aanraking kwam, drie vragen had gesteld.

De eerste vraag was: „Geloof u in God, een persoonlijkheid, een personage, naar wiens beeld u gemaakt is? Niet een verzameling wetten, welke als een mist in het heelal drijft, maar God, een persoon. Niet redeneeren, niet verklaren, maar antwoorden, ja of neen”.

Geen enkele dominee antwoordde: „Ja”.

Tweede vraag: „Geloof u, dat Jezus Christus inderdaad de Zoon van den levenden God was, zooals u de zoon van uw vader bent; dat Hij in de wereld kwam met een bepaalde opgedragen zending, om aan het kruis voor de zonden der menschen te sterven; dat Hij inderdaad de Verlosser der menschheid is? Ik vraag u niet, of u gelooft, dat Hij de grootste leeraar was, die ooit geleefd heeft, omdat niemand daaraan twijfelt. Dat wordt door allen toegegeven. Maar als een dienaar van het evangelie, ja of neen, was Hij waarlijk de Zoon van God, de verlosser der wereld?”

Weer geen enkel antwoord: „Ja”.

Derde vraag: „Geloof u dat, wanneer u sterft, u weer zult leven als een bewust wezen, kennende en gekend zijnde, zooals hier? Ja of neen”. — Wederom geen onomwonden antwoord van „Ja”. Zij hoopten het, geloofden het, maar er bestond ernstige twijfel.

Senator Beveridge zeide, dat deze mannen tot de hoogststaande predikanten van Nieuw Engeland en de oostelijke staten behoorden. Een van hen had zich groote vermaardheid verworven door zijn welsprekendheid en vroomheid. En hij was het, die een achteruitgang in het geloof onder de menschen erkende.

Het hoofdstuk besluit met de woorden van Beveridge: „Geen wonder — Hoe konden deze priesters van ondervraging een wereld bekeeren?”

Er is in mijn hart, en ik ben ervan overtuigd, in het hart van een ieder Laterdaagschen Heilige een gevoel van erkentelijkheid en dankbaarheid, dat er niet de minste twijfel in ons is aangaande deze drie vragen. Wij verkondigen aan de geheele wereld, dat God zelf en Jezus Christus aan den jongen Joseph Smith zijn verschenen en dat God zelf Jezus Christus aan dezen jongen voorstelde als Zijn „Geliefde Zoon”.

Wij vinden in de 76e Afdeeling van Leer en Verbonden — een verslag van het visioen aan Joseph Smith en Sidney Rigdon, — het volgende:

„En dit is het Evangelie, de blijde tijdingen, waarvan de stem uit den hemel ons getuigenis gaf.

„Dat Hij, zelf Jezus, in de wereld kwam om voor de wereld gekruisigd te worden, de zonden der wereld te dragen, de wereld te heiligen en haar van alle ongerechtigheid te reinigen;

„Dat door Hem allen, die de Vader onder Zijne macht geplaatst heeft en die door Hem zijn gemaakt, zalig kunnen worden.

„En nu, na de vele getuigenissen, welke van Hem gegeven zijn, is dit getuigenis het laatste van allen hetwelk wij van Hem geven: dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem zelf aan de rechterhand Gods, en hoorden de stem getuigenis geven, dat Hij de Eeniggeborene des Vaders is.

„Dat bij Hem en door Hem en van Hem de werelden zijn en werden geschapen, en de bewoners daarvan gewonnen zonen en dochteren Gods zijn”.

U ziet dus, dat iedere Laterdaagsche Heilige kan antwoorden, dat God en Jezus Christus persoonlijkheden zijn — personages. Een elk en ieder Laterdaagsch Heilige, die in den tempel Gods gehuwd is, gehuwd, niet tot den dood, maar voor tijd en alle eeuwigheid. En welk een ongerijmdheid zou het zijn, wanneer wij geen vast geloof hadden, in de onsterfelijkheid van de ziel des menschen.

Een ieder bekeerd Laterdaagsch Heilige kan zonder een oogenblik te aarzelen, op die allerbelangrijkste vragen, welke Senator Beveridge naar voren bracht, antwoorden: „Ja, ja, ja”.

Ik verheug mij erover, dat geloof in den levenden God, geloof in Jezus Christus, den Zoon van den levenden God, den Verlosser der wereld, en geloof in de onsterfelijkheid der ziel voor iederen levenden, bekeerden Laterdaagschen Heilige grondbeginselen zijn. Wij hebben daarom elke reden ter wereld om dankbaar te zijn.

Wanneer ik aan dit wondermooie gebouw denk, dan denk ik aan de verdrijvingen en vervolgingen en de moeilijkheden van ons volk in de eerste dagen der Kerk. Wanneer ik denk aan de uitdrijving van ons volk, in het midden van den winter, vanuit Missouri, vanuit Nauvoo; wanneer ik denk aan al die verschrikkelijke dingen en aan het beroep, hetwelk wij deden op den President der Vereenigde Staten en diens antwoord: „Uw zaak is recht, maar ik kan niets voor u doen”; wanneer ik denk, dat in dien verschrikkelijken nacht, toen ons volk vanuit Nauvoo verdreven werd, negen kinderen werden geboren, met geen andere beschutting dan hun moeders borst en de tenten, waarin zij waren; wanneer ik aan deze dingen denk, dan voel ik, dat waarlijk geen pen kan beschrijven en geen tong kan weergeven het lijden en de moeilijkheden der Laterdaagsche Heiligen; als ik denk aan de ontneming van het kiesrecht aan het „Mormoonsche” volk; als ik denk aan de verbeurdverklaring van al onze bezittingen, beide vaste en persoonlijke eigendommen; wanneer ik denk aan een leger der

Vereenigde Staten, dat tegen de Laterdaagsche Heiligen optrok; wanneer ik denk aan al deze beproevingen en kommer, dan is mijn hart dankbaar voor de groote verandering, welke is teweeg gebracht.

Wanneer ik denk aan de eerste vergadering, welke hier ten huize van het lid van het Amerikaansche Parlement Howell werd gehouden en waarbij 5 menschen tegenwoordig waren; wanneer ik denk aan de vergaderingen, die gedurende verscheidene jaren in zijn huis werden gehouden, en daarna in een woonhuis, dat tot een soort zaal was omgebouwd; wanneer ik denk aan den groei van de gemeente hier en de veranderde houding jegens ons; wanneer ik denk aan het feit, dat op mijn eerste reis oostwaarts in 1883, er een gevoel van wrok, van bitterheid, van haat was in het hart van ieder, waarmede ik in aanraking kwam; wanneer ik denk aan de menschen, die hun vuisten balden en tot mij zeiden: „Als ik mijn gang mocht gaan, zou ik de Mormonen in den Tabernakel in Salt Lake City stoppen en dan de geweren van Fort Douglas erop richten”; en dan, wanneer ik denk aan de plaats gehad hebbende verandering, wanneer ik denk aan de gunstige houding jegens ons; wanneer ik denk aan het vertrouwen in ons volk in het hart van de presidenten der Vereenigde Staten van Theodore Roosevelt af tot op dezen dag toe, en de ons bewezen gunsten, wanneer ik al deze dingen bedenken, dan ontbreken mij geheel en al de woorden, om mijn dankbaarheid te uiten voor de verandering in gevoelens jegens ons volk.

In 1893 zonden wij Oud. B. H. Roberts naar Chicago, om in het Godsdienstige Wereldcongres te verschijnen, en men weigerde hem toestemming te verlenen om in hun zaal te spreken. Men zeide, dat hij in een kleine aangrenzende zaal kon gaan en daar zijn toespraak geven, wanneer hij dat wilde. Hij dankte hen voor hun vriendelijkheid, maar bedankte ervoor zijn toespraak te houden.

In 40 jaar is er een groote verandering gekomen. Broeder Roberts verscheen dezen zomer op de Wereld-Congregatie van Gelooven. Hij gaf zijn toespraak en men verzocht hem, er nog een te geven.

U ziet dus dat „wij groeien” en wat betreft de Laterdaagsche Heiligen en hun godsdienst, vooroordeel verdwijnt.

De schrijver William George Jordan zegt in zijn verhandeling over waarheid:

„Waarheid is de rotsvaste grondslag van ieder groot karakter. Ze is getrouwheid aan het goede zooals wij het zien. Ze is het moedig uitleven van ons leven, in overeenstemming met onze idealen. Ze is altijd macht. De waarheid trotseert immer de volle omschrijving. Evenals electriciteit kan ze slechts verklaard worden door niets dan haar openbaringen. Ze is

het kompas der ziel. Ze is de bewaking van het geweten, de eenige toetssteen van het goede. Waarheid is de openbaring van het ideaal. Ze is ook een inspiratie, om dat ideaal te verwezenlijken, een voortdurende aansporing om het na te leven."

Het is, omdat de Laterdaagsche Heiligen in ieder land en in ieder klimaat, van het land der middernachtszon Scandinavië tot Zuid-Afrika, van Canada in het noorden tot Zuid-Amerika in het zuiden, tot ver in Japan, in Hawai en op de eilanden van de Stille Zuidzee — het is omdat mannen en vrouwen, onze vaders en onze moeders, de waarheid hebben gevonden en moedig naar die waarheid hebben geleefd, dat „Mormonisme" blijft groeien en vooruitgaan.

Ik wil mijn groote vreugde uiten voor het bezit van dit wondermooie kerkgebouw. Ik ben zeer dankbaar, dat een kleinzoon van Brigham Young aan het hoofd staat van het architecten-bureau, dat met den bouw belast was. Ik ben zeer dankbaar, dat een jonge bekeerling uit Scandinavië zijn compagnon is. Ik ben dankbaar voor wat ze ons gegeven hebben. Dit gebouw mag niet zoo groot zijn als enkele andere kerken, maar wij zien de grootte niet aan; wij rekenen tot op zekere hoogte niet naar uitgaven, maar we bezien de schoonheid en de voltooiing als een „ware maatstaf".

Wederom, ik ben niet bij machte mijn gevoelens te uiten, maar ik ben verheugd voor de wondervolle verandering, welke is tot stand gekomen, voor de vriendschap, die voor ons volk bestaat. Ik zeg het zonder vrees voor tegenspraak, dat vandaag het woord „Mormoon" een bewijs van karakter is in alle deelen der Vereenigde Staten en in vele anderen deelen der wereld, waar wij in ons waar licht bekend staan.

President Grant besloot zijn toespraak met een schoon inwijdingsgebed, waarin het nieuwe gebouw en alles daarin tot de heilige doeleinden des Heeren werden opgedragen.

VOOR JONGE OOGEN

De fladderende vogel

Vogels zijn het liefst in de vrije lucht, maar de vogel waarvan ik nu wat zal vertellen, was in een kerkgebouw. Hoog boven de kroonluchters, klaarblijkelijk erg verschrikt, vloog hij daar heen en weer. De koster ontdekte hem daar en had medelijden met het arme beest. Hij had het gaarne willen grijpen, het wat willen streelen, om het gerust te stellen, om het dan zijn vrijheid weer te geven. Maar onze vogel was daar zoo hoog bij de zoldering en zóo bang, dat niemand bij hem kon komen. En daar fladderde

en vloog hij maar heen en weer, nu hier, dan daar; nu eens vloog hij tegen een ruit, dan weer tegen een muur aan en probeerde vruchteloos, naar buiten te komen in den liefelijken, helderen zonneshijn.

Het speet den koster heel erg, dat het arme dier de deur niet bemerkte, die al dien tijd open stond. Als hij de taal van de vogels maar had kunnen spreken, dan had hij het dier gauw verteld, hoe het uit het gebouw kon komen, maar zoo knap was de koster niet.

Den volgenden dag moest hij weer in de kerk wezen en allereerst keek hij of de vogel er nog was. En ja, hoor, daar was het arme beestje: andermaal vloog het heen en weer, nu eens tegen de ruiten, dan tegen de muren en het kon maar niet naar buiten komen. Ik denk dat de schilders, die daar in het gebouw aan het werk waren, wel wat broodkrumels achtergelaten zullen hebben, zoodat de arme vogel ze kon oppikken. Maar — hij zat gevangen! Het was een mooie, zonnige dag en het arme dier wilde zoo gaarne in Gods heerlijke vrije natuur zijn!

En na een poos gelukte het hem, Raad eens, hoe? Onze vogel werd vermoeid en viel fladderend naar beneden, lager en lager — en daar was de deur! En hij vloog naar buiten.

Het was toch zoo gemakkelijk en eenvoudig! De deur was daar al dien tijd geweest. Die deur was daar, zoodat vogels en menschen er door naar binnen en naar buiten konden gaan. Maar onze vogel wist niet hoe gemakkelijk het was. Hij deed zoo zijn best en op zooveel verschillende manieren, en het arme beest scheen te denken, dat het wanhopige pogingen moest doen om naar buiten te komen. O, als het alleen maar geweten had, dat de deur al dien tijd open stond! Als het maar een beetje nederiger was geweest en wat lager had gevlogen, dan had het veel eerder en o zoo gemakkelijk naar buiten kunnen komen.

En nu denk ik aan een bijbeltekst. Jullie hebt hem allen wel eens gehoord. „Ik ben de deur.” Wie heeft dat gezegd? Mijn jonge volkje weet het wel, niet waar? Wie heeft gezegd: „Ik ben de deur?” De Heer Jezus, natuurlijk. Deze tekst staat in het tiende hoofdstuk van Johannes, het negende vers.

En ik denk verder, hoe sommige menschen soms onrustig zijn wegens hun zonden: onrustig om te weten hoe ze er vrij van kunnen worden, en onrustig over zichzelf — vol van onrust. Zij denken als zij alleen maar hard genoeg werken en lang genoeg probeeren, zij dan vrij kunnen worden van wat hen onrustig stemt; en zij vliegen en fladderen en gaan van kastje naar den muur, probeeren van alles, maar zij komen er niet uit. En de Heiland spreekt toch aldoor: „Ik ben de deur”. Dat wil zeggen: „Doe precies wat ik zeg en je komt uit je moeite”. Als zondige menschen beter willen doen en gedoopt worden (gedoopt worden zooals het behoort, door onderdompeling, tot vergeving van hun zonden) dan gaan zij door de deur, uit hun moeite en onrust en

komen zij in Gods mooie, geestelijke „natuur”, waar Zijn Geest licht en gloed geeft en vrede en zielsrust. En de eenige manier, waarop sommigen van ons de deur vinden, is dat wij zoo vermoeid worden, dat wij geen oogenblik langer kunnen blijven „fladderen” en al lager en lager gaan vliegen; en dan vinden wij de deur.

Weet je wel, kinderen, dat er heel wat menschen zijn in andere landen, die gemeend hebben dat de eenige manier om vergeving van hun zonden te verkrijgen was, zich met messen te verwonden of aan een paal te gaan hangen met ijzeren haken in hun rug, of lange pelgrimstochten te maken op hun knieën? Zij moesten zoo hard werken en zoo lang, en zooveel doen voordat hun zonden vergeven konden worden, zooals zij dachten.

Zij zijn precies als die arme vermoeide vogel, die tegen de muren aanvloog. O, als zij zich maar een beetje wilden vernerden en een beetje lager komen, dan zouden zij vlak voor de open deur staan. En die deur is Jezus Christus, onze Heiland. Dat wil zeggen: wie kinderlijk en ootmoedig doet wat de Heiland zegt, gaat door de deur. Eenvoudig, nietwaar? Hij neemt zonde en wanhoop weg en zorgt voor ons. Vergeet het nooit, kinderen. De Heiland heeft gezegd: „Ik ben de deur”.

OOM BEN

PRIESTERSCHAPSLESSEN

Maart 1934

Eerste avond: Gebed, enz. Onzelfzuchtigheid, Rechtvaardigheid, Zuivere kennis, en Liefde jegens allen en deugdzaamheid. „Priesterschapsstudies”, blz. 108-109.

Tweede avond: Gebed, enz. Twee toespraken over:

1. „Wat Jezus van Zichzelfen zeide”, *Wat Jezus Leerde*, blz. 13-15.
2. „Christus' Regeering op Aarde,” *Artikelen des Geloofs*, blz. 290-302.

Derde avond: Gebed, enz. Vrije avond, waarin de gedeelten van *Priesterschapsstudies*, die nog niet besproken zijn, kunnen behandeld worden.

Vierde avond: Gebed, enz. Huisbezoek-rapport. Behandeling van het huisbezoek-onderwerp voor Maart.

Bekendmaking

Beginnende met den eersten avond in April, zal de studiecurcus voor de priesterschap het boekje „Gemeente-Toezicht” zijn.

ZONDAGSSCHOOLWERK VOOR MAART 1934

AVONDMAALSVERS

(Leer en Verb. 59 : 9)

„En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten opofferen”.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING

(Joh. 10 : 10)

„Ik ben gekomen, opdat zij het leven hebben, en overvloed hebben.”

2¹/₂ MINUUT TOESPRAAKJES

- 4 Maart. Hoe de Pelgrims hielpen.
Hoe Washington hielp.
Kerkgeschiedenis.
- 11 Maart. Bijzondere Hoedanigheden van het Boek van Mormon.
De Jaredieten.
Boek van Mormon.
- 18 Maart. Mozes' Roeping.
Hoe Israël bevrijd werd.
Oude Testament.
- 25 Maart. Lichamelijke gezondheid is noodig voor kracht.
Geestelijke gezondheid is noodig voor kracht.
Evangelieboodschappen.

Lied no. 117, „Goede Hemelvader” is het lied, dat gedurende de maand Maart uit het hoofd zal worden geleerd. Vier-stemmig zingen is aan te bevelen.

Zondagsschool-bestuursleden, die toezicht over de 2¹/₂-minuut toespraken hebben, dienen toe te zien, dat deze niet worden voor-gelezen.

Het komt meermalen voor, dat in de Zondagsschool het opzeggen van avondmaalsverzen en gezamenlijke opzegging alle toon en uitdrukking mist, doordat zij door de leerlingen gedachteloos worden opgedreund.

Het verdient aanbeveling, dat de leider(ster) der gezamenlijke opzegging hieraan aandacht besteedt, opdat zulks niet meer plaats heeft, hetgeen den leerlingen ten goede zal komen, daar deze dan zullen begrijpen, wat zij opzeggen.

Zondagsschool-besturen dienen toe te zien dat alles op tijd en zeer ordelijk geschiedt.

Aan verdere inlichtingen is uw Zondagsschool-President bereid u te helpen.

Clyde A. Holdaway.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

„Volharding maakt, dat ons werk ons steeds lichter wordt, niet omdat de aard van het werk anders is geworden, doch omdat onze kracht door voortdurend pogen en aanhouden grooter is geworden.” — Aldus Pres. Heber J. Grant in een van zijn toespraken, gehouden op de Juni-conferentie van het Jeugdwerk te Salt Lake City. — Hij haalde daarbij enkele voorvallen aan uit eigen ondervindingen, die voor een ieder aansporing kunnen zijn tot doorzetten.

Op een zekere conferentie kondigde Pres. Grant aan, dat hij voor de aanwezigen het lied „O Mijn Vader” zou zingen. Hij begon, doch zakte, ging valsch en moest opnieuw beginnen. Hij ging weer valsch en begon opnieuw. Dit herhaalde zich tot viermaal toe, totdat hij ten laatste alle vier verzen zong, ondanks het gelach der aanwezigen. Hij vertelde daarna de vergadering, dat hij in het geheel niet kon zingen, maar dat hij zich stellig had voorgenomen, dit lied geheel zonder fouten te zingen en hij was erin geslaagd, nadat hij van vijf- tot tienduizend maal had gerepeeteerd. Vaak zelfs 80 maal per dag. Doch hij had zijn doel bereikt!

Is hieruit voor ons een les te leeren? Zeker. Hoevelen zeggen steeds bij herhaling: „dat kan ik nooit leeren” en doen er verder dan ook geen moeite voor. Weer anderen beweren: „Ik zou het wel willen leeren, indien ik er maar gelegenheid voor had”. Maar is deze redeneering te rechtvaardigen?

Er is iets, waarop alle menschen gelijke aanspraak kunnen maken en dat is de tijd. Vele menschen verdiepen er zich echter zoo in, wat ze allemaal zullen doen, wanneer de gelegenheid zich daartoe voordoet, dat zij zich in 't geheel niet bewust zijn van het feit, dat die gelegenheid reeds heeft aangeklopt, maar geen gehoor vond. Er is gelegenheid tot onderwijzen, maar ook tot luisteren; gelegenheid tot hulp aanbieden en ook aanvaarden; tot denken en tot werken; tot voorbeeld geven en voorbeeld nemen.

Niemand kan zeggen, tot iets niet in staat te zijn, voordat hij alle pogingen daartoe in het werk heeft gesteld, en dan nog zijn deze kansen — wanneer slechts met weinig succes bekroond — voor hem geen verloren oogenblikken geweest, omdat dat doorzetten en pogen hebben bijgedragen tot zijn karakterontwikkeling.

Hebben groote mannen uit onzen tijd het succes van hun werk

in den schoot geworpen gekregen? Hun leven is een aaneenschakeling geweest van het waarnemen en goed benutten van gelegenheden.

Denkt niet te veel aan wat u gisteren deed of verzuimde te doen, aan wat u morgen zal doen, maar doe vandaag wat u zich aan het begin van den dag hebt voorgenomen. In dat „vandaag” dienen alle gelegenheden en kansen te worden benut. Laat „morgen” ons niet de verzuchting hooren slaken: „had ik het gisteren maar gedaan”. De eenmaal verspilde tijd keert nimmer weer.

R.

HOE MEN LEERT ONDERWIJZEN

(Vervolg van bladz. 22)

Les 6

„Het doel der les” (Slot)

De bewoording van het doel der les is een zaak, welke zeer veel zorg en overleg vereischt. — Het is een zeer mooie oefening, om de te geven waarheid tot een zekeren vorm te herleiden. Het kan zeker van pas komen, hierbij als regel aan te nemen, dat het doel aan beide, een oorzaak en een gevolg uitdrukking geeft. De bekwaamheid om uit een groote verscheidenheid van feiten een eenvoudig opvallend voorval te kiezen, te zamen met de bekwaamheid om, om dat gedeelte heen een duidelijke uiteenzetting te bouwen, zijn de kenmerken van een waar leeraar.

Laat ons even een onderwerp bespreken, hetwelk slechts weinig leesstof biedt, maar hetwelk gelegenheid geeft tot een vrijen gedachtengang, en laat ons trachten te bepalen, welke mogelijke lesdoeleinden zeer goed ontwikkeld kunnen worden bij de voorbereiding ervan. Het onderwerp „Het Vasten” is er een, hetwelk geregeld iedere maand wederkeert. Het leent zich wondergoed voor ons huidig doel.

Zooals alreeds uiteengezet, noodzaakt het vaststellen van een doel tot de volgende overweging: „Wat is mijn bedoeling met het geven van deze les?” — „Bij welk punt zullen wij vandaag onze gedachten bepalen?” Er is altijd een mogelijkheid voor verschillende doeleinden in elk goed onderwerp. Speciale nooden, speciale belangen, speciale voorbereiding — een of al deze factoren dienen de bijzondere keuze te bepalen.

Welke overwegende gedachten zijn in het onderwerp „Vasten” mogelijk? Het is duidelijk, dat het doel zoodanig kan worden beperkt, dat het slechts één gezichtspunt op „Vasten” inhoudt of het kan zoo ruim worden genomen, dat alle mogelijke gezichtspunten op dit onderwerp daarin zijn vervat.

B.v.: Wanneer ik het wil beperken, zal ik kiezen, om het lichamenlijk nut van „Vasten” te bespreken. Deze maandelijksche

gewoonte zal dan als gezondheidsregel worden beschouwd. Mijn doel zal dan als volgt kunnen worden weergegeven: „Te onderwijzen, dat een juist inacht nemen van het vasten betere gezondheid zal bevorderen”. Mijn probleem zal dan zijn:

1. De lichamelijke gesteldheid van de leden van mijn klas te overwegen;
2. Data van klinieken, dokters-kantoren en andere oorsprongen na te gaan als bewijs dat mijn stelling juist is.
3. De klasleden aan te sporen, den proef te nemen inzake hun eigen gezondheid.

Het is duidelijk, dat zulk een bespreking van groote praktische waarde kan zijn. Ons doel vormt daarvoor een eenheid van gedachte — schakelt alle andere gezichtspunten op ons onderwerp uit en vestigt het denken op een waardige phase van een alleszins loonende bespreking.

Doch ook andere even waardevolle besprekingen kunnen worden opgebouwd op niet minder betekenisvolle doeleinden.

Bespreekt deze mogelijkheden:

Te onderwijzen, dat voordeelen het gevolg zullen zijn van ons vasten, omdat:

1. Jezus ons heeft geleerd te vasten.
 - a) Bespreekt Zijn veertig dagen in de wildernis.
 - b) Zijn onderricht aan Zijn apostelen.
2. Onze Laterdaagsche leiders ons onder dit gebod zegeningen hebben beloofd.
3. Door het vasten wij een meester-zijn over onze eetlust ontwikkelen.
4. Vasten een verheffen van het geestelijke boven het lichamelijke veroorzaakt.
5. Ons systeem van vasten het mogelijk maakt, dat niemand in de Kerk gebrek aan voedsel heeft.

6. Vasten ons in staat stelt beter de gevoelens in te denken van diegenen, wien de zegeningen zijn onthouden, die wij genieten.

Het is voor de hand liggend, dat een elk van deze zes lesdoeleinden een ruime gelegenheid biedt tot het opbouwen van een les of serie lessen. Het is eveneens duidelijk te zien, dat een les een elk van deze ideeën onder een groot, alomvattend doel naar voren zou kunnen brengen.

Wij stellen ons doel vast naar gelang onze nooden en belangen; ons doel beheerscht dus het inlasschen of uitsluiten van materiaal, noodig voor de behandeling der les. De volgende aanwijzingen bieden verdere training in het vaststellen van nuttige doeleinden.

Vragen en aanwijzingen

1. Tot op welke hoogte is een leeraar benadeeld door het

zich bepalen bij een door een anderen leeraar te volgen doel?

2. Bestudeer de volgende aanhalingen en stel vast, welke mogelijke lesdoeleinden hieronder ontwikkeld kunnen worden. — Evangelie van Johannes, hfdst. 1; Jesaja hfdst. 2; III Nephi: 10; Leer en Verbonden, Afd. 87.

3. Welke van bovenstaande aanhalingen beschouwt u als uw beste doel? Waarom?

GENEALOGISCHE KLASSEN

Onzen leden der Genealogische klassen brengen wij het onderstaande schrijven onder de aandacht, welk schrijven wij ontvingen van Br. J. J. van Langeveld, namens de Hollandsche Genealogische Vereeniging:

Salt Lake City, Utah,
17 Januari 1934.

Den Heer Thomas E. Lyon,
Pres. der Ned. Zending.

Waarde Broeder,

Door mij wordt geschreven in opdracht van de „Hollandsche Genealogische Vereeniging”, alhier gevestigd. Deze Vereeniging heeft uit Holland van de leden reeds duizenden namen ontvangen, waarvoor tempelwerk kan worden gedaan.

Deze namen moeten alle op Doop- en Begiftigingsformulieren worden geschreven en later weer op Verzegelingsformulieren. — Op deze wijze kost iedere naam deze Vereeniging ongeveer één Amerikaansche cent, om van den tijd, welke een en ander in beslag neemt, niet te spreken.

Het is evenwel niet het doel van de Vereeniging, om den Hollandschen leden daarvoor iets in rekening te brengen, maar wat zij wel gaarne zou willen is, dat de leden ons een wederdienst wilden bewijzen, en wel, door voor ons namen te willen zoeken en in het bijzonder in het archief te Rotterdam. Men mag daar vrij in de boeken snuffelen en zooveel leden hier komen van Rotterdam.

Ik voeg hierbij een naam, waaraan gewerkt kan worden en ook de noodige gegevens:

Wie waren de ouders, grootouders, broers en zusters van:

ARIE VAN AKEN,

geboren 1 Mei 1805 te Delfshaven en overleden 17 November 1848 te Rotterdam.

Indien de afstamming niet in geregelde volgorde verkregen kan worden, is het wel goed, om al de Van Akens, die gevonden kunnen worden, in familiegroepen te geven. De vrouw en kinderen van Arie van Aken hebben wij alreeds.

Hoogachtend,
(w.g.) J. J. v. Langeveld.

RIJM VAN 'T ROTSGEBERGTE

1. Terug van Zending

Hier ben ik, terug van mijn zending —
Ruim vier jaar afwezig geweest.
Toch kwam haast te vroeg de volending,
Om 't onvoltooid werk wel het meest.
Maar nu ze is gekomen, de wending,
Getuig ik met tong en met pen:
In Holland of hier, dat hindert geen zier,
Ik wijd me aan Gods werk waar 'k ook ben!

Heeft Holland veel last soms van regen,
En is 't vaak in Utah wat droog,
Daar kun je ten slotte wel tegen:
Je houdt maar 't geloofsoog omhoog
En blijft met je voet op Gods wegen,
(Geen betere raad, dien ik ken).
Is 't land droog of nat, wat hindert mij dat?
Ik wijd me aan Gods Werk waar 'k ook ben!

Nu zie ik geregeld den Tempel
En ga er ook nu en dan in;
En nimmer ga 'k over zijn drempel,
Of 'k doe het met diepvromen zin:
Ik voel dat het eeuwigheidsstempel
Gehecht wordt aan d' arbeid van hen
Die gaan naar dat Huis; en 'k voel mij er thuis
Ik wijd me aan Gods werk waar 'k ook ben!

Nog dikwijls gedenk ik mijn Neêrland,
O neen, niet zijn drassigen grond
('t Rivier-, sloot-, kanaal-, plas- en meerland),
Maar U die daar eert het Verbond
En reist naar het Hoogere Sfeerland,
Niet malend om 't smalen dat „men”
(De massa) vaak doet; en 'k bid: 't ga U goed
En 'k wijd me aan Gods Werk waar 'k ook ben!

Salt Lake City, Utah.

Frank J. Koopman

ZENDINGSNIEUWS

Overleden

WETTER. — Na een kortstondige ziekte is op 26 Januari 1934 te Dordrecht overleden Broeder Stephanus Nicolaas Wetter. Hij werd geboren te Amsterdam, den 12den Mei 1856 en op 30 September 1906 door Oud. Robt. L. Folland gedoopt. Na den 23en Juni 1924 eervol van een tweejarige zending hier in Nederland te zijn ontslagen, vertrok Broeder Wetter met zijn echtgenoot eenigen tijd daarna naar Salt Lake City, Utah, alwaar hij ongeveer 5 jaar woonachtig is geweest. In 1930 keerde hij weder naar Holland terug.

Ruim een maand geleden maakten we melding van het overlijden van Zr. Wetter, doch Br. Wetter heeft zijn echtgenoot niet lang mogen overleven.

De teraardebestelling had plaats op 29 Januari 1934 op de Algemeene Begraafplaats te Dordrecht. Zoowel Br. als Zr. Wetter zijn heengegaan met een vreugde, welke slechts de overtuiging van een wederzien aan de andere zijde, een mensch kan geven!

Conferentie-aankondigingen

Zooals reeds eerder bericht, zal te Amsterdam, in onze zaal Weteringschans 101, op Zaterdag 24 en Zondag 25 Februari 1934 de halfjaarlijksche conferentie worden gehouden, welke zal aanvangen met een vergadering op *Zaterdag des avonds om zeven uur*. Deze vergadering zal hoofdzakelijk worden gehouden voor leiders en leidsters en ambtenaren en ambtenaressen in de hulporganisaties der Kerk, alsmede voor leden der Zuster-Hulp-Vereeniging en Priesterschap. Zij zullen o.m. in afzonderlijke bijeenkomsten onder leiding van hun resp. Hoofdbesturen de groepsbelangen bespreken.

Zondag 25 Februari zal des morgens om 10 uur een Zondagschool-conferentie worden gehouden; des middags om 3 uur en des avonds om 7 uur openbare vergaderingen.

Maandag d.a.v. om half tien zendelingenvergadering.

De Amsterdamsche M.-Mannen zullen daarna deze conferentie besluiten door het uitvoeren van een keurig programma. Op dezen programma-avond wordt een ieder verwacht, om uiterlijk 8 uur aanwezig te zijn.

Laat deze gelegenheden niet voorbijgaan; komt en geniet van den waren conferentiegeest!

Wijzigingen voorbehouden, kondigen wij hiermede de dagen aan, waarop in de overige districten conferenties zullen worden gehouden:

Rotterdamsche conferentie: 17 en 18 Maart.

Groningsche conferentie: 7 en 8 April.

Utrechtsche conferentie: 5 en 6 Mei.

O.O.V. conferentie: 7, 8, 9, 10 en 11 Juni.

Met medewerking van allen hopen wij de O.O.V.-conferentie van dit seizoen — hoewel bijna onmogelijk — die van verleden jaar te doen overtreffen.

Het wedstrijdwerk zal zeer zeker wederom het belangrijkste nummer op het programma zijn, hetgeen dus voor alle mededingende gemeenten beteekent: Werken, werken, werken!

Een ieder O.O.V.-lid weet, wat het mededingen in wedstrijden wil zeggen en dat slechts uiterste inspanning en het benutten van tijd en gelegenheden hem kan brengen op de plaats, die hij zoo graag wil innemen. Wij raden een ieder derhalve aan — hoewel wij vertrouwen, dat alreeds hiermede een aanvang is gemaakt — om ernstig aan het werk te gaan en Uwe gemeente zodoende de trots der Zending te maken.

De conferentie zal dit jaar niet — zooals gewoonlijk — op de Pinksterdagen vallen, hetgeen dus voor velen extra vrijaf vragen beteekent. Wij geven U daarom in overweging, zoodanige schikkingen te treffen, dat Uwe vacantie in onze conferentie-week zal vallen en u dus allen de geheele conferentie zult kunnen bijwonen!

Gaat allen hard aan het werk en tracht nu reeds den juiste geest van wedstrijdwerk in uwe gemeenten te doen gevoelen!

HUISBEZOEK-ONDERWERP VOOR MAART

(Voor de broeders)

Eerlijkheid

Hoe vaak, wanneer een goede man vanuit dit leven heengaat, wordt de bewering gemaakt, dat hij slechts weinig aardsche goederen aan zijn familie heeft nagelaten, maar dat hij zijn kinderen een rijke nalatenschap heeft vermaakt — een eerlijken naam. En welk een erfenis is dit!

Geen ouder kan een grootere gift aan de kinderen schenken dan een levenslang voorbeeld van eerlijkheid, betrouwbaarheid, en volharding in oprecht handelen. Iemand heeft gezegd: „Wanneer wij eerlijk tegenover onszelven zijn, dan zullen wij ook eerlijk zijn tegenover elkeen”.

Een der standvastige leden onzer Kerk zeide altijd, dat een eerlijk man iemand was, die geloofde dat vijf ons een pond en honderd centimeter een meter waren. Op deze eenvoudige manier wenscht hij de les bij te brengen, dat elke maat of elk gewicht, dat onder de waarde was, oneerlijkheid beteekende.

Brigham Young zeide op zekere gelegenheid: „Wee degenen, die belijden Heiligen te zijn en niet eerlijk zijn”. Waarom? Omdat iemand, die niet waar is aan de beginselen, welke hij belijdt, niet alleen zichzelf in discrediet brengt, maar ook de Kerk, waarvan hij lid is.

Shakespeare, die het menschelijk hart begreep zooals slechts weinig menschen dat hebben gedaan, verkondigde een onsterfelijke waarheid, toen hij zeide: „Blijf aan uzelfen trouw; en hieruit volgt als op den dag de nacht, dat gij dan tegen niemand valsch kunt zijn”.

Iedere Laterdaagsche Heilige dient deze eerlijkheids-boodschap — eerlijkheid tegenover zichzelf, tegenover God, tegenover de Kerk en tegenover zijn medemenschen — op zijn hart te schrijven en ze zijn geheele verdere leven als wegwijzer te benutten.

IDEALEN

Idealen,
Zonnestrallen,
Voor het menschelijk gemoed;
Zelfs bij lijden,
En bij strijden,
Rust gij toe met nieuwen moed.

Wien ze ontbreken
Moge spreken:
Alles is zoo dor en koud.
Wien ze sterken,
Zal bemerken,
Dat hij levenslust behoudt.

Want zij weven,
Door het leven
Van den mensch, een gouden draad;
En zij dringen
Stervelingen,
Tot verheven werk en daad.

De Hollandsche Lelie.

A. B.

INHOUD

Het blijvend geloof van „Mormonisme”	49	Hoe men leert onderwijzen	58
Voor jonge oogen	53	Genealogische klassen	60
Priesterschapslessen	55	Rijm van 't rotsgebergte	61
Zondagsschoolwerk voor Maart 1934	56	Zendingsnieuws	62
Van de redactie	57	Huisbezoek-onderwerp voor Maart	63
		Idealen	64

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending
Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.
Afzonderlijke nummers 15 cent.